14 Οκτωβρίου 2015

Γνωρίζατε ότι υπάρχει το νησί της…

Το

Πινγκελάπ είναι ένα μικρό, απομονωμένο νησάκι στα βάθη της Μικρονησίας, στον Ειρηνικό Ωκεανό. Η μικρή αυτή νησιωτική αττόλη θα ήταν παντελώς άγνωστη, αν δεν υπήρχε μια μικρή ιδιομορφία που την καθιστά ξεχωριστή -τουλάχιστον, για ιατρικούς λόγους.

Το Πινγκελάπ ονομάζεται και «Νησί της Αχρωματοψίας», καθώς ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού του πάσχει από αδυναμία της αντίληψης των χρωμάτων.

Και μάλιστα, όχι την πιο διαδεδομένη μορφή της πάθησης (την αδυναμία αντίληψης του κόκκινου-πράσινου ή του μπλε-κίτρινου χρώματος), αλλά την πιο σπάνια, κατά την οποία ο ασθενής βλέπει μόνο σε αποχρώσεις του γκρι, σε μαύρο και σε άσπρο.

Κάπως έτσι, η καθημερινότητα πολλών κατοίκων του Πινγκελάπ δεν είναι πολύχρωμη, αλλά ασπρόμαυρη.

Από τους 870 ανθρώπους που διαμένουν μόνιμα στο νησί, σχεδόν οι 100 πάσχουν από την σπάνια αυτή μορφή αχρωματοψίας, που, σαν να μην έφτανε αυτό, επίσης

προκαλεί κι αποστροφή στο ηλιακό φως.

Αυτοί οι 100 είναι χτυπημένοι από μια «γενετική» κατάρα (όπως την αποκαλεί το BBC) που τους κληροδοτήθηκε από το έτος 1780, όταν ένα μεγάλο τσουνάμι χτύπησε την αττόλη, εξολοθρεύοντας σχεδόν όλο τον τότε πληθυσμό της.

Ανάμεσα στους περίπου 20 επιζώντες του παλιρροϊκού κύματος ήταν ο τότε βασιλιάς του νησιού, ο οποίος έπασχε από αχρωματοψία.

Καθώς ο βασιλιάς έπρεπε να… συνδράμει προκειμένου να γεννηθεί μια νέα γενιά νησιωτών, το ελαττωματικό γονίδιο πέρασε και στις επόμενες γενιές, με αποτέλεσμα σήμερα πάνω από το 15% των κατοίκων του Πινγκελάπ να βλέπουν τον κόσμο σαν σε κινηματογραφική ταινία του Μεσοπολέμου.

Οι πάσχοντες από την ασθένεια αυτή παραδέχονται πως η καθημερινότητα τους είναι επίπονη, ειδικά καθώς οι περισσότεροι εξ αυτών είναι ψαράδες που πρέπει να κάνουν την δουλειά τους με το φως του ήλιου.

«Μου είναι εξαιρετικά δύσκολο να δουλέψω όσο έχει φως έξω» λέει ο Χερόλ που αυτός και οι υπόλοιποι πάσχοντες περιμένουν να δύσει ο ήλιος, προκειμένου να βγουν στα ανοικτά.

Καταδικασμένοι, θαρρείς, σε μια ζωή βρικόλακα, βρίσκουν το σκοτάδι ως ευλογία, καθώς είναι η μοναδική ώρα της ημέρας που βλέπουν κανονικά, όπως οι υπόλοιποι νησιώτες.

«Ακόμη και σε βραδινή ώρα, το ψάρεμα είναι χαρά για όλους εμάς που δεν έχουμε τα χρήματα να τρεφόμαστε καθημερινά από προϊόντα που θα αγοράζουμε από το σουπερμάρκετ. Είναι η καθημερινή μας εργασία και πρέπει να γίνει πάση θυσία» καταλήγει ο Χερόλ.

Πηγή:ikypros.com